

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană“; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 100 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200 de cuvinte 120 Lei, de aci în sus 150 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 50 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 25 „		
Un număr . . . . . 2 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 150 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 2476. B. ex. 1925.

Ordin-circular către toate oficiile parohiale și protopresbiterale.

Tot mai des sosesc rapoarte la Consistorul diecezan, că în unele comune cimitirele nu sunt îngrădite și că în ele intră vite, rămători, etc.

Indatorăm deci toate Oficiile parohiale, ca fără amânare să se pună în înțelegere cu comitetele parohiale. luând măsurile cuvenite, pentru ca cimitirele să se îngrădească cu gard corespunzător.

Prea On. Domnii protopresbiteri vor controla cu ocaziunea vizitațiunilor canonică, întru cât au satisfăcut organele noastre parohiale ordinului de față și vor arăta Consistorului diecezan pe cei ce nu s'au conformat.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 1 Iulie 1925.

Episcopul diecezan:
Dr. Iosif Tr. Badescu

Impunătoarea solemnitate dela patriarhie.

Delegații patriarhiei ecumenice din Constantinopol aduc „tomos“-ul de recunoaștere a patriarhatului românesc.

În primăvara anului curent, prin voința unanimă a țării, s'a instituit patriarhia românească, dându-se astfel bisericii noastre autocefale ortodoxe române, și în afară, prestigiul celui mai înalt rang tradițional în biserica ortodoxă.

Biserica ortodoxă română avea dreptul la această înălțare, pentru că neamul nostru în ortodoxie și-a găsit puteri de vitalitate, cari

dealungul veacurilor i-au dat posibilitatea să-și păstreze unitatea sufletului.

Intemeierea patriarhiei românești era deci o consecință firească și logică a unirii și era necesară pentru prestigiul nostru ca stat și ca biserică, care a colaborat la unirea neamului.

Și ori de câteori biserica ortodoxă română are de înregistrat vre-un eveniment sau vre-un succes mai însemnat, acesta se resfrânge și asupra neamului întreg.

Evenimentul de Duminecă, 27 Septemvrie a. c., când delegații patriarhiei ecumenice din Constantinopol au prezentat I. P. S. Sale Patriarhului nostru Miron „tomos“-ul de recunoaștere a patriarhiei românești, rămâne ca ca un act de importanță deosebită în istoria neamului nostru. De aceea acest act însemnat a și fost sărbătorit de către cei în drept cu o deosebită solemnitate.

Solemnitatea a început Șămbată seara, când s'a săvârșit priveghierea în catedrala patriarhiei.

Duminecă s'a oficiat cu deosebită pompă sf. liturghie, la care au slujit delegații patriarhiei ecumenice: II. PP. SS. LL. mitropoliții Ioachimos al Calcedoniei și Germanos al Sardeonului, PP. SS. LL. arhieriei Platon Ciosu, vicarul patriarhiei și Teofil al Râmnicului, asistați de mai mulți preoți și diaconi. Răspunsurile le-a dat corul patriarhiei, sub conducerea maestrului Cucu.

Guvernul a fost reprezentat prin d-nii Al. Lăpedatu, ministrul cultelor și Dr. C. Anghelescu, ministrul instr. publ. Mai erau de față: PP. SS. LL. Episcopul Ghenadie al Buzăului, Arhierul Eugenie Piteșteanul, C. Kalos, ministrul Greciei, I. Vielloweisky, ministrul Poloniei la București, secretarul gen. Dr. V. G. Ispir, secretarul gen. I. Valaori, directorul gen. St. Brădiștean, marele nomofilax prof. Dr. Drag. Demetrescu, d-l Constantindis, primul dragoman al patriarhiei din Constantinopol, profesorii univ.: N. Popescu-Mălăești, I. Mihălcescu, Chiricescu, N. Popescu, etc.

Terminându-se sf. liturghie, I. P. S. Sa Patriarhul Miron este îmbracat cu mantia patriarhală — de culoare vișinie, împodobită cu fireturi de aur.

După aceasta I. P. S. Sa Mitropolitul Ioachimos dă cetire grămatei Prea Fericirei Sale Patriarhului, Vasile al Constantinopolului, prin care delegații săi sunt însărcinați să aducă „tomos“-ul.

Scrisoarea patriarhiei din Constantinopol către I. P. S. Sa Patriarhul Miron.

„Prea fericite și prea sfinte arhiepiscop al Bucureștilor, mitropolit al Ungro-Vlahiei și patriarh al bisericii autocefale a României, în Christos Dumnezeu prea iubite și prea dorite frate al smereniei noastre, domnule Miron, pe prea sfinția voastră, prea iubit nouă, în domnul frățeste îmbrățișându-Vă, prea dulce Vă salutăm.

Marea noastră biserică a lui Christos, ca numă iubitoare, s'a bucurat cu bucurie mare pentru toate evenimentele mari și prea slăvite, care în timpul din urmă prin dreapta Domnului s'au săvârșit cu evlaviosul popor român și cu sf. biserică a României.

Dorind deci, ca și mai de aproape să manifestăm această bucurie a noastră, cu mulțumire am însărcinat sinodicește pe prea iubii membri ai sf. și veneratului nostru sinod, și frați ai noștri întru Christos, pe prea sfinții mitropoliți Ioachimos al Calchedonului și Ghermanos al Sardeonului, ca fiind purtători ai scrisorilor noastre încredințate P. P. S. S. L. Lor, fiind însoțiți și de primul dragoman al patriarhiei noastre d. S. Constantindis, să exprime și prin viu graiu, cât de mare bucurie sufletească a simțit marea biserică a lui Christos — numă — pentru măcrirea la care acum a ajuns prea iubita sa fiică și soră, sfânta biserică a României și binecuvântatul popor român și să arate în același timp, cât de stăruitoare doxologii și rugăciuni înălțăm către Cel Prea înalt, ca de sus să reverse cu îmbelșugare harul și binecuvântarea Sa, pentru ca și în viitor, atât biserică și poporul român, cu vrednicie să progreseze încă spre mai bine.

Rugând pe Prea Fericirea Voastră, ca să primească cu dragoste pe acești trimiși ai noștri, cu bună voință să-i prezinte iubitorului de Christos Rege și prea cinstului guvern regal, iarăși Vă îmbrățișăm cu sărutare sfântă întru Domnul și rămânem

Al Prea Fericirii Voastre iubit frate întru Christos
Vasile al Constantinopolului.

Nr. 1891, 1925 Aug. 29.“

Scrisoarea e citită în românește de S. Sa episcopul Ghenadie al Buzăului.

Cuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Ioachimos al Calchedonului.

După cetirea scrisorii, I. P. S. Sa Ioachimos pronunță următoarea cuvântare, talmăcită din grecește de d. dr. Dragomir Demetrescu.

„Prea fericite Arhiepiscop și Mitropolit al Ungro-Vlahiei,

Sunt mulți factori esențiali, cari contribuie la ridicarea popoarelor, cât și la fala lor viitoare, la care aspiră.

Între acești factori intră și biserică, ce contribuie la întărirea poporului în interior și la proslăvirea lui în

afară. Acest factor aduce servicii netăgaduite statului. Astfel guvernul român a înțeles să pună biserică la cinstea ce merită după marea război. Scaunul patriarhiei din Constantinopol, care a păstrat continuu legătură cu biserică română, simte azi deosebită bucurie cu ridicarea ei la rangul de patriarhie. Misiunea învrednicită să fie purtătoarea actelor oficiale pentru ridicarea bisericii române la rangul de patriarhie, urează prin glasul său, cele mai calde felicitări bisericii ecumenice române și cele mai sincere urări de sănătate M. S. Regelui, familiei regale și guvernului român.

Traiască piosul popor român și să prospere biserică sa“.

Cetirea „tomos“-ului pentru ridicarea bisericii române la rangul de patriarhie.

I. P. S. Sa Ghermanos, mitropolitul Sardeonului a citit în limba greacă „tomos“-ul din partea patriarhiei din Constantinopol prin care se recunoaște de patriarhie biserică română.

„Tomos“-ul e citit și în limba română de pe amvonul catedralei de arhimandritul Simedrea.

„Prea fericite și prea sfinte arhiepiscop al Bucureștilor, mitropolit al Ungro-Vlahiei și patriarh al bisericii ortodoxe autocefale a României, prea iubite în Christos Dumnezeu și prea dorite frate și conliturghisitor al smereniei Noastre, Domnule Domn Miron, pe prea fericirea Voastră, prea scump Nouă, frățeste îmbrățișându-Vă întru Domnul, prea dulce Vă salutăm.

Cu bucurie felicităm pe Prea Fericirea Voastră pentru noua Voastră vrednicie, care, prin hotărâre unanimă, este recunoscut de către Sfântul și Veneratul Nostru Sinod. Sf. Noastră biserică a lui Christos, ca numă iubitoare, prețuind și înțelegând avântul hotărârea prea iubitei și prea cinstitei sale fiice și soră în Christos, prea sfânta biserică a României, nu a găsit nici o piedecă invincibilă, ca folosind cu bun chip iconomia, de acum, să-si dea cu dragoste consimțământul și binecuvântarea sa la cele ce prin hotărârea comună a bisericii mai înainte s'au săvârșit.

Bine înțeles, aceasta cu convingerea și nădejdea, că și toată sf. noastră biserică ortodoxă, la primul prilej, adunată într'un sinod mare, care, după rânduiala strict canonică, are căderea de a decide în ultimă instanță asupra unor astfel de chestiuni, nu va judeca altfel cele ce cu bun scop și spre folosul și slava bisericii mai înainte s'au săvârșit.

De asemenea, luând în considerare și alte exemple reale de mai înainte, avem convingerea sigură, că în aceste vederi ale Noastre vom avea, cu păreri comune și voturi unanime, și pe ceilalți Prea Sfinți Patriarhi și pe întâii stătătorii tuturor bisericilor autocefale ortodoxe surori.

Și acum avem asentimentul tuturor pentru ridicarea bisericii surori din România la vrednicia patriarhală, atât pentru cinstire și răsplată, cât și pentru faptul, că, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, întreg poporul, binecredincios român, mărindu-se prin unirea sa politică,

aceasta cinstire este bine venită și îndreptățită. Mai adăugând încă la aceasta și nădejdea unui și mai mare progres și înflorire în credință și evlavie, socotim, că ridicarea bisericii române la demnitatea de patriarhie, este și necesară și utilă.

Urmează deci, ca ridicarea bisericii surori a României la treapta și înălțimea patriarhală astfel săvârșită să fie pentru ea punct de plecare spre o nouă și mai mare prosperitate, și întotdeauna de sus să se coboare asupra ei tot harul și tot darul desăvârșit.

Noi, bucurându-Ne, că de acum încolo urmează să Ne adresăm către Prea Fericirea Voastră, ca către capul unei biserici patriarhale și suroră, urându-Vă toată vrednicia, iarăși Vă îmbrățișăm frățeste întru Domnul și rămânem cu multă dragoste.

Al Prea Fericirii Voastre iubit și prea dorit frate în Christos,

(ss). Vasilie
al Constantinopolului

1925, Iulie 30.

Nr. 1579

Cuvântarea I. P. S. Sale Patriarhului Dr. Miron Cristea

Înalt Prea Sfințiți Mitropoliți, Venerabilă Misiune patriarhală!

Prezența Fraților Voastre în vechea și istorica catedrală a primului ierarh al bisericii române — în calitate de esmiși ai Sanctității Sale Patriarhului ecumenic Vasilie al Constantinopolului — reînvie amintirea zilelor de strălucire din viața bisericii ortodoxe; și stârnește o vie bucurie în sufletul tuturor fiilor bisericii mele. Ba simțim, că va electriza și ființa tuturor bisericilor ortodoxe naționale de dorința închiegării rândurilor noastre, cari suntem depozitarii adevăratei credințe a lui Christos în toată genuinitatea și originalitatea sa nestrămutabilă.

A fost, de sigur, în evoluția dezvoltării țărilor și a națiunilor o necesitate firească, ca bisericile provinciale naționale și autocefale să fie conduse de o autoritate tot națională, care să nu aducă conflicte păgubitoare între acțiunile bisericii și interesele superioare ale statului și națiuni, cari nu contrazic eternele principii ale legii lui Christos; și să nu împedecă un neam în drumul spre cele mai sfinte idealuri ale sale. Astfel bisericile ortodoxe au putut face în cursul veacurilor enorme servicii neamurilor, cari au mărturisit credința lor, fără a pierde din vedere misiunea supremă a bisericii de-a pregăti sufletele pentru mântuirea lor și sub raportul vecinicii.

Dar autocefalia bisericilor — sub forța majoră a unor împrejurări politice extrem de nefavorabile și îndeosebi mai simțind urmările nefericitei apăsări a popoarelor ortodoxe de formidabilă putere a semilunii — a neglijat și n'a putut menține în mod mai pronunțat atât de necesara unitate bisericească, fără de care creștinismul nu poate fi desăvârșit. — Doar, zilnic rostim mărturisirea: „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească biserică“.

Aceasta a slăbit mult puterile ortodoxismului și în cele mai multe țărișoare i-au întunecat zilele de glorie și de activitate mai conștientă.

Interese vitale ne îndatorează pe toți, să reînnoim legăturile de o mai strânsă unitate a tuturor bisericilor ortodoxe naționale, fără a știrbi cursul normal al vieții autocefale, ba chiar dezvoltându-o în patriarhate naționale după țări și neamuri. Dar eventualele velenități localnice ale patriarhatelor naționale trebuie să dispară în fața marelui principiu de unitate creștină, în frunte cu autoritatea noastră economică și istorică.

Sub acest raport delegația patriarhiei ecumenice din Constantinopol face un puternic pas istoric prin venirea sa la București, ca să aducă binecuvântarea plină de iubire a bisericii ecumenice mame asupra actelor de ridicare a bisericii române la rangul de patriarhie, și salutul frățesc primului ei titular.

Mă închin cu respect în fața misiunii, căreia Înalt Prea Sfințitul vostru patriarh și stăpân Vasilie și sfântul său sinod a încredințat aducerea tomosului patriarhal; și în numele meu, al bisericii mele și al credincioșilor ei de pretutindeni, mulțumesc Sanctității Sale Patriarhului Vasilie, pentru dragostea, ce și din acest prilej o arată Nouă, bisericii și țării noastre.

Fie ca misiunea celor din centrul unității spirituale a ortodoxismului — la București și în alte țări — să contribuie la delăturarea piedecilor din calea unei întruniri a întregii ortodoxii din lume, care să-i întărească unitatea, să-i învieze viața pentru o mai efectivă infiltrare a duhului evanghelic în toate acțiunile individuale și colective ale credincioșilor ei.

Numai astfel închegați vom putea cu deplină demnitate lua parte la mișcările social-creștine mondiale, arătând confesiunilor farimitate, cum unitatea de credință nestrămutabilă, ce o are biserica ortodoxă, este absolut necesară pentru a nu devia dela calea lui Christos și a nu cădea în greșalele cari au provocat sângeroasele și lungile războaie religioase de odinioară și mai ales pentru a putea menține legătura cu buciul credinței Aceluia, care a întemeiat credința iubirii pentru toate popoarele lumii.

Pe temelul acesta — al adevăratului creștinism — se vor putea apropia încetul cu încetul deosebitele și multele confesiuni într'o unitate spirituală mondială, care să netezească multele patimi și asperități și să contribuie la coborârea pe întreg pământul a împărăției lui Christos.

Pe Înalt Prea Sfințitul Vostru și stăpân Vasilie să încredințați de venerațiunea și iubirea dreptcredinciosului popor român, carele — drept recunoștință pentru dragostea și bunăvoința ce i-o arată — se va nizu sub conducerea Noastră și a ierarhilor lui de azi și din viitor a lucra la nobilitarea și mântuirea credincioșilor săi, a întări și înălța tot mai sus biserica lui Christos, încât — ca o ramură puternică — să contribuie la progresul ortodoxismului și creștinismului de pretutindeni.

Iară Fraților Voastre — Înalt Prea Sfințiți Mitropoliți — răsplătească-Vă milostivul Dumnezeu ostenele strălucitei împliniri a importante și istorice Voastre mî-

siuni, pentru care biserica română va pastra o anintire neștearsă“.

I. P. S. Sa Patriarhul Miron se îmbrățișează și se sărută cu I. P. Sfinții Mitropoliți Ioachimos și Ghermanos.

D. dr. Dragomir Demetrescu talmăcește, apoi cuvântarea I. P. S. Sale Patriarhului Miron în grecește.

Terminându-se solemnitatea religioasă, înalții prelați, membrii guvernului și cei invitați au trecut în palatul patriarhiei, unde au avut loc o agapă, la care s'au rostit mai multe toasturi.

* * *

Din toasturile rostite la agapă o deosebită impresie a produs toastul I. P. S. Sale Mitropolitului Ioachimos, care a subliniat bucuria ce simte patriarhia din Constantinopol față de prosperitățile bisericii române, în care până acum vedea o fiică, iar de acum înainte o soră.

Ne alăturăm și noi urărilor făcute de d-l ministru Al. Lepădatu, ca și de aici înainte să continue și să crească tradiția de până acum a bisericii noastre cu biserica din Constantinopol, care a știut să se acomodeze cu interesele țării naționale.

Impărația lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacoviciu.

(Continuare).

Necesitatea imperioasă a acestei renașteri spirituale o accentuă Mântuitorul în mod magistral în convorbirile sale cu Nicodim și Samarineanca dela puțul lui Iacob. Sunt pagini acestea, care vorbesc de sine, prin care cerul se adresează pământului în chip ne mai auzit, ca această tină a păcatului să se purifice pentru a putea primi vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu.

Prin puterea imaginației poetice să ne închipuim următorul cadru, în care se petrece acest eveniment, pentru a-i putea înțelege cât mai mult adevărul cuceritor de suflete.

E noaptea. Toți își pleacă capul spre odihnă. Numai Nicodim veghează; o neliniște chinuitoare îl mistue: poate acesta este Mesia cel prorocit? Ci iată, că o blândă rază de speranță i-se aprinde în suflet, ca o dulce mângâiere. Dar el este boier al fariseilor, om cu înaltă poziție socială, chiar fruntaș al sinedriului, cum să rupă el cu colegii lui, ce va zice opinia lumii? Totuși dorința e mai puternică, e chiar irezistibilă. Duce-se-va la Dânsul, să-i audă glasul, să-i spulbere îndoiala.

Dar iată-l pe Nicodim înaintea Domnului. Nu apucă bine să-și exprime chinuitoarea stare sufletească și Mântuitorul — ca totdeauna — voind să înalțe sufletul dela cele umile, externe și trecătoare la cele înalte, interne și vecinice, îi cutmă vorba, arătând că nu minunile, nu scuturarea jugului străin trebuie să-l preocupe.

Există, da, Nicodime în tine o credință, dar aceasta este mai mult exterioară, ca rezultat efemer al minunilor suvârșite de Mine, nu precede însă din tainițele inimii tale, nu e sinceră, nu e deplină, nici adevărată.

Dacă, tu Nicodime, ești încredințat, că eu sânt trimis de Dumnezeu—asta-i tâlcul cuvintelor Domnului — legitimându-mă ca toți profetii antemergători prin săvârșirea de minuni, apoi atunci tu nu mă înțelegi încă bine, nu poți deveni adevăratul meu învățacel, care va să aibă sublima chemare de a propovădui renașterea spirituală a întregii omeniri. Așa trebuie să amplificăm noi aceste minunate părți din conversația cu Nicodim, ca să avem deplină și adevărata i-coana a tot ceea ce a voit Domnul să accentue.

Simțit-ai în taina sufletului tău arzătoarea dorință de a rupe cătușele păcatului, care împiedecă sborul sufletului spre sferile divine și simțând această crâncenă încăerare între sufletul întemnițat și între poruncile pătimase ale corpului, trezitu-ți-s'a în suflet dorul după un ajutor mai înalt, divin, după grația sfințitoare de sus, care revărsată în inima ta omoară vechea întinăciune a păcatului, fecundându-ți sufletul cu sămânța dumnezească a renașterii la o nouă vieată, care te va învrednici de a vedea împărăția lui Dumnezeu (*την βασιλειαν του Θεου*).

Dar fiul lui Avram nu poate cuprinde această chemare la renaștere, căci cum poate omul, bătrân fiind, să se nască a doua oară trupește?

Ci această renaștere este necesară, Nicodime, — continuă Domnul — ,căci trebuie să cuprinzi cu mintea, că din naștere trupească nu se poate câștiga ceva spiritual, numai cine este născut din Duhul Sfânt, adecă din Izvorul vieții vecinice, devine el însuși spiritual și deci apt de a intra întru împărăția lui Dumnezeu.

Nu trebuie să te minunezi, că am zis: voi trebuie să vă nașteți din nou. Această renaștere e lucru minunat, nu însă extraordinar, nici vi-

zibil prin ceva extern, ci se petrece în interiorul vostru, fără zgomot.

Ci ca să prinzi această idee, ia pildă din natură. Precum vântul suflă unde voiește, fără ca să știm de unde și-a luat începutul și până unde va merge, deși-i auzim glasul, asemenea se petrece cu lucrările nevăzute ale grației renașcătoare a Duhului, se săvârșesc unde voiește, însă nu le putem cunoaște nici originea („de unde vine“), nici scopul final („unde merge“), deși-i simțim efectul acestei renașteri („îi auzim glasul“).

Dar, vai, Nicodim, omul cel pământesc: „nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege, căci duhovnicește se judecă (I. Cor. 2, 14), ci-i zice plin de uimire: „cum pot fi acestea?“.

Tu, Nicodime, — îi răspunde Domnul — te mândrești a face parte din învățătorii per eminentiam ai neamului tău, ești deci cunoscător al legii și al profeților, și totuși nu știi, că după împărăția trupească trebuie să urmeze cea spirituală, nici măcar nu cunoști acele locuri din lege și proroci, în care se prevestește o renaștere, o inimă nouă, un duh nou, o inimă de carne în locul celei de piatră (Ezechil 30, 26; 11, 19.), unde se profetește o schimbare, o curățire (Zaharia 13, 1), un pământ nou, o tăiere împrejur a învârtoșării inimii (A doua lege 30, 6). Așa prindeți voi spiritul adevărat al legii și al profeților, voi, luminători ai poporului!

Dar Nicodime, crede-mi: voi cu toții aveți obligația a crede în această renaștere, deși purcede din cer, căci singur Fiul Omului, cel ce s'a coborât din cer, poate face adevărata descoperire a celor pământești și a celor cerești.

Tu știi, că Moisi a înălțat la porunca lui Dumnezeu șerpele de aramă în pustie, ca Evreii mușcați de adevărații șerpi, privind spre el, să se lecuiească și să fie vii; asemenea și Fiul Omului trebuie să se înalțe, ca toți cei ce privesc cu credință — cu toate că sunt mușcați de șerpele păcatului — să nu moară, ci să fie vii în veci.

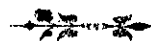
Taina mântuirii neamului omenesc se îndeplinește însă prin negrăita iubire a lui Dumnezeu Tatăl, care: „a dat și pe Fiul său cel unul născut, ca tot cel ce crede întru el să nu piară, ci să aibă viață vecinică“ (Ioan, 3, 16). Căci trebuie să înțelegi, că Fiul a venit în lume

tocmai ca să mântuească pe cei păcătoși, cerându-le numai credință vie, roditoare de fapte bune. Păcătoșii însă, cari fug de mine, lumina cea adevărată, se judecă astfel: „Iar aceasta este judecata, că lumina a venit în lume, și au iubit oamenii mai mult întunerecul decât lumina, că erau faptele lor rele. Că tot cela ce face rele, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu se vădească lucrurile lui.“ (Ioan, 3, 19, 20).

Ideea centrală, care se desprinde din întreaga conversație (Ioan, 3, 1—21.) este necesitatea renașterii sufletești a omenirii pentru sălășluirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Căci această împărăție nu va veni prin vre-o revoluție politică, nici prin transformarea violentă a ordinii soziale, cum credeau și unii boeiri ai Fariseilor, ci mai ales printr'o: „revoluție în creeri și 'n inimi“, cum ar zice Masaryk.

Revoluția sufletească, adică triumful spiritului asupra materiei, a binelui asupra răului, o cere Mântuitorul dela Farisei — iar azi și dela noi — ,cari îi puseseră întrebarea, când va veni această împărăție, Mântuitorul spune răspicat: „Nu va veni împărăția lui Dumnezeu cu pândire; nici vor zice, iată aici, sau iată acolo; că iată împărăția lui Dumnezeu în lăustrul vostru este“. (Luca 17, 20, 21).

(Urmează.)

Biserici sovietice în Rusia.

În șirul ereziilor și schismelor, care cu ajutorul țarilor roșii, și'n deosebi a lui M. Trotski, au nădăjduit să înlocuească biserica patriarhală ortodoxă, „biserica vie“ a ocupat primul loc. A fost o vreme, când această creațiune bolșevică pretindea moștenirea completă numai pentru ea; dar, într'o bună zi, favoarea sovietelor încetează. Ieșirea patriarhului Tikhon din închisoare strânse în jurul său o mulțime de credincioși, cari se lăsaseră înșelați de sectari.

Disgrația lui M. Trotski, inițiatorul și organizatorul principal al „bisericii vii“, lipsi de sprinjin toate aceste grupări clerico-comuniste. „Biserica vie“ a ajuns să aibă o singură biserică în Moscova. Cea mai mare parte dintre credincioșii ei a ajuns iarăși la legătură cu patriarhul; mulți alții au trecut la alte secte, care roiesc în Rusia, cetându-și locul fără nctare una alteia.

Locul ocupat până de curând de „biserica vie“ este cucerit astăzi de „bnovlenie“, adică „reînnoirea“. Această biserică, cea mai numeroasă după biserică ortodoxă patriarhală, este și ea condusă de un sinod, având în frunte pe mitropolitul Evdochiu, vechiu arhiepiscop ortodox al Odesei, om de talent de altfel, dar lipsit de orice simț religios și conștiință morală. El este recunoscut oficial de Soviete, cum era mai înainte „biserica vie“ pe vremea arhiepiscopului Antoniu. Acesta, după ce a părăsit „biserica vie“, a întemeiat o biserică nouă, numită „biserica renăscută“, având în frunte ca mitropolit pe Antoniu.

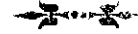
Și această biserică, ca și celelalte secte, a trecut dela întemeierea ei prin fel de fel de metamorfozări. Mai există apoi așa zisa „uniune apostolică a creștinilor de obște „cu un număr de credincioși destul de important, sub conducerea clericului Vniedensky. Mai multe secte, care cu un an înainte păreau că au ceva importanță, au dispărut complect. Așa s'a stins „biserica muncii“ și biserică ucrainiană, întemeiată de preotul Lipkoski la Kiew și intitulată, după numele său, Lipskowșchina. Guvernul ocrotia toate aceste inițiative contra patriarhatului, ca și luptele dintre ele, dar protecția guvernului n'a fost în stare să le dea viață. Toate aceste asociațiuni pseudo-ecclesiastice au un păcat original: sunt lipsite de credință și afară de câteva slujbe religioase externe, sunt tot așa de bolșevice ca și guvernul. Ținta de a distruge biserică ortodoxă patriarhală n'a fost atinsă. Este adevărat, că sovietismul a rupt în sufletul unei mari părți a poporului rusesc orice legătură morală și religioasă, dar n'a reușit să ucidă credința principală a Rusiei. Aceia, cari nu s'au lăsat furăți de valurile comunismului și s'au întors de pe căile greșite, din mreșile unor membrii nedemni ai clerului, au înferat planurile diabolice ale evreului Trotski.

În cele mai multe cazuri, indivizii și grupările, care se despart de patriarhatul ortodox rusesc, îngroașe rândurile sectarilor. În cele două mari grupuri: popovicii și berpopovicii, adică partizanii și adversarii clerului, sectanții aveau înainte de război peste 20 de milioane de aderenți, cu cele mai excentrice credințe. Numărul lor crește necurmat și cu deosebire sectele cele mai fanatice și cele mai mârșave cuceresc lumea pe jumătate sălbatică a satelor rusești. În faptul

acesta încolțește pentru viitorul învățături creștine în Rusia o primejdie mult mai mare ca aceia a bisericilor noi iăsarite din creierile bolnave și ambițioase a celor de teapa lui Antoniu și Edvochiu.

(„Renașterea“)

Din Les nouvelles religieuses
de Pr. Gh. I. Ghia.

Perspective bugetare.

Statul nostru are o mulțime de obligațiuni atât interne, cât și externe.

Între cele dintâi putem numera: despăgubirile de război, datoriile flotante, convenția cu Banca Națională refacerea C. F. R., îmbunătățirea materială a funcționarilor publici și câte altele.

Obligațiunilor externe aparțin, ca cele mai de seamă: datoriile interaliate și furniturile de stat în străinătate.

Bugetul, ce se va alcătui pe anul 1926, va avea să țină cont de toate aceste obligamente.

Dar cum bugetul pe anul 1925, după prevederile de până acum, o să se încheie cu un deficit de aproape un miliard, nu e greu de aflat, că bugetul anului viitor e condamnat la un deficit cu mult mai mare, dacă nu i-se sporesc veniturile în mod corespunzător.

Acest deficit e calculat de cei cu cădere la suma de 5—6 miliarde pentru anul viitor.

Se naște acum întrebarea, că dacă este a se echilibra bugetul, ce se va compune pe 1926, cari articole bugetare urmează să se urce?

În privința aceasta s'a gândit Ministerul de Finanțe, ca în primul rând să se sporească impozitul pe veniturile proprietăților agricole, sperând a ajunge prin această sporire un venit aproximativ în plus de 2 miliarde. Apoi ar urma majorarea impozitului pe veniturile proprietăților clădite, prin ceea ce încă s'ar putea obține un venit în plus de circa un miliard.

De sine se înțelege, că revizuiuindu-se în plus aceste două impozite, într'una se sporește în mod considerabil și impozitul pe venitul global.

Dar majorarea acestor trei impozite nu e în stare să acopere întreg deficitul bugetului anului viitor.

Drept aceea nădăjduiește Ministerul de Finanțe, ca prin modificarea legii timbrului și a succesiunilor să asigure restul, ce se mai recere pentru echilibrarea bugetului pe 1926.

Iată deci ce e contemplat să ne aducă anul nou: sporirea impozitelor asupra pământului și a caselor, precum și urcarea taxelor de timbre și a celor asupra succesiunilor.

Comunicăm acestea, pentru ca contriabuabili să nu fie surprinși, ci de cu vreme să fie pregătiți, că în viitorul apropiat vor avea să plătească impozite mai grele, ca cele de până acum, și aceasta pentru a se realiza echilibrul bugetului statului nostru.

A. M.

Cuvinte arhieresti.

Cu prilejul alegerilor bisericești, în legătură cu punerea în aplicare a noii legi de organizare, chiriarii au ținut să dea îndrumări clerului și poporului credincios.

Din îndrumările *I. P. S. Sale Mitropolitului Pimen al Moldovei* reținem următoarele cuvinte:

„Cuvintele Sf. Scripturi „păstrând unitatea Duhului întru legătura păcii“ trebuie să fie principiul de călăuză al nostru în viața bisericească. Fără „unitatea Duhului întru legătura păcii“ nu poate exista, propriu vorbind, o viață bisericească. De altă parte constatăm, că creștinii noștri, în calitatea de cetățeni ai statului cu drepturile lor garantate în constituția țării, sunt împărțiți în partide politice, care adeseori învrăjesc pe oameni. Negreșit, partidele politice sunt alcătuirii necesare, cerute de organismul nostru politic de stat constituțional. Considerăm însă, că nici o necesitate reală nu reclamă introducerea în biserică a politiceii de partid“.

P. S. Sa Episcopul Vartolomeiu al Râmnicului-Noului-Severin a trimis către clerul și poporul oltenesc o minunată chemare la datorie, în care — între altele — spune:

„Trimiteți în corporațiile parohiilor, protopopiatelor și ale eparhiei oltene tot ce Dumnezeu în sângele vostru a odrăslit mai înțelept, mai harnic, mai virtuos și mai iubitor de stăpânire și de binele aproapelui său, ca toate reprezentările voastre bisericești să strălucească în lucrările pentru biserică lor, prin temerea de Dumnezeu și prin rușinea și iubirea de oameni!“.

ȘTIRI

Familia regală la expoziția din Timișoara. MM. LL. Regele și Regina și AA. LL. Regale Principele Carol și Principesa Elena, însoțiți de dl. Al. Constantinescu, ministrul agriculturii și domeniilor, vor sosi Duminecă, în ziua de 4 Octomv. crt., la Timișoara, unde vor asista la deschiderea expoziției zootehnice.

Primirea solemnă se va face în Gara Domniței Elena, unde se va prezenta comitetul expoziției și toate oficialitățile și reuniunile.

De aici MM. LL. vor pleca la expoziție, luând parte — în câmpul liber — la un serviciu religios, după care va urma deschiderea expoziției de către M. Sa Regele.

MM. LL. vor mai lua parte și la punerea pietrei fundamentale a bisericii ort. rom. din Mehala, unde va pontifica cu mare asistență P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului.

După masă vor avea loc emulații de coruri și jocuri sportive la arena sportivă.

Seara familia regală va părăsi Timișoara, întorcându-se la Sinaia.

Personale. P. S. Sa Episcopul nostru diecezan Iosif, împreună cu P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret, însoțiți de protopresbiterul Ioan Pepa au plecat ieri la Timișoara, unde vor lua parte la solemnitățile primirii M. Sale Regelui.

† **Patriarhul Fotie al Alexandriei**, în drum către casă, întorcându-se de la congresul din Stockholm, a răposat subit în Zürich. Om de o distincție personală deosebită a ținut cu tot prețul să asiste la marele congres, cu toate că medicul îi dăduse sfatul să nu se supună acestui drum obositor, din cauza unui defect de inimă. A fost ales patriarh în 1897 la Ierusalim. Sultanul Abdul Hamid i-a fost însă dușman și l-a exilat. A fost ales apoi în 1900 patriarh al Alexandriei. El moare în vârstă de 67 ani.

† **P. S. Sa Ilarie Teodorescu**, episcopul de Constanța, după lungi suferințe a adormit în Domnul Duminecă, în 27. Septemv. a. c.

Corpul neînsușit al ilustrului defunct a fost așezat în biserica catedrală a episcopiei, iar Miercuri, în 30 Septemv. crt., a fost transportat la București și depus în biserica Amza, de unde apoi a fost așezat spre vecinica odihnă în cavoul familiar din cimitirul Belu.

Trista veste a produs adâncă durere în toate straturile poporului credincios din eparhia Constanței. Durere s'a revărsat și asupra bisericii, care pierde un chiriarh ilustru, care era chemat să organizeze și să pună temelie solidă vieții bisericești în eparhia sa de nou înființată.

Vecinica lui pomenire!

Hirotonire. P. S. Sa Episcopul diecezan Iosif, a binevoit a hirotoni Vineri, în 2 Octomv. a. c., întru diacon și Sâmbătă, în 3 Octomv., întru presbiter pe cand. de preoție Victor Bojin din Seieș, numit capelan permanent în parohia din Alibunar.

Nou diacon episcopesc. Sâmbătă în 3 Octomvrie a. c., P. S. Sa Episcopul diecezan Iosif a binevoit a hirotoni întru diacon, pentru trebuințele capelei episcopicești, pe cand. de preoție Coriolan Roșca, exactor la Consistorul nostru diecezan.

Felicitări!

La ședința comitetului central al „Astrei”, ținută Sâmbătă la Sibiu, sub prezidiul dlui V. Goldiș, au participat aproape toți membrii aleși și de drept al noului comitet ales la Reghin. Constituindu-se noul comitet, au fost aleși vicepreșidenți d-nii dr. Octavian Rusu și dr. Preda, iar secretari d-nii dr. Horia Petrescu și R. Simu. S'au dat apoi cetire hotărârilor luate la adunarea din Reghin, urmând o foarte intensivă discuție asupra organizării „Astrei” și îndeosebi a propagandei la sate. Președintele V. Goldiș a expus programul său de muncă în acord cu părerile și dorințele exprimate. În scopul acesta d-sa va descinde în persoană în toate județele pentru a lua contact cu intelectualii și poporul, de asemenea și cu autoritățile oficiale, solicitându-le tot concursul material și moral în vederea realizării înaltelor scopuri culturale-naționale ale Asociațiunii.

Aviz. De prof. de muzică *Ant. Sequens* din Caransebeș, la insistența mai multora, s'a hotărât să scoată de sub tipar, în editura proprie, *Liturgia originală (completă) în Sol mag. pentru cor de bărbați.*

Liturgia fiind tipărită, în executare ireproșabilă, în decurs de 10 zile se poate deja trimite celor doritori.

În comparație cu spesele de tipar, prețul stabilit este minimal. Prețul unui exemplar Lei 150. Școlile și reuniunile, cari vor comanda cel puțin 10 exemplare, vor plăti cu Lei 110 exemplarul. Liturgia se expediază franco și recomandat. Comandele se pot face numai la autor, trimițându-se banii înainte.

Având în vedere, că copierea vocilor este anevoioasă, cu care ocaziune se stecoară și multe greșeli, se recomandă cumpărarea mai multor exemplare, căci tiparul este atât de clar și frumos, în cât cântăreții ușor se obicinuesc a cânta din partitură.

Direcția C. F. R. a ordonat stațiunilor să vândă bilete numai pentru vagoanele de clase disponibile la fiecare tren, interzicând categoric transformarea abuzivă a vagoanelor de clase inferioare în clase superioare.

Eliberarea contingentului 1924. Statul-Major al armatei a dispus eliberarea contingentului 1924 la 1 Noembrie. Numai oamenii din marină, grănicerii și jandarmii se eliberează mai târziu.

BIBLIOGRAFIE.

Au apărut:

Predici la sărbătorile bisericesti de P. S. Sa Dr. Grigorie Gh. Comșa, Episcopul Aradului. (Editura Librăriei diecezane din Arad.) Preț 25 Lei.

Apariția unei lucrări a P. S. Sale Episcopului Dr. Grigorie Gh. Comșa este totdeauna un eveniment bisericesc-cultural și literar, căci cine cetește cărțile acestui fecund scriitor bisericesc, își reamintește cu plăcere de strălucitele predici ce P. S. Sa le-a sămănat în sufletele credincioșilor.

Cele 20 de predici, ce conține această carte, ne arată pas de pas, că creștinismul nu este o confesiune,

ci înșăși formula etică cea mai desăvârșită, în tot progresele omenimei până azi.

Subiectele ce tratează autorul în aceste cuvântări, sunt bine documentate, cu citate bogate din sf. Scriptură, diferiții scriitori, filozofi și moralisti. Preoțimea română se va bucura mult de ajutorul moral ce-l primește prin cartea aceasta, și se va strădui ca învățăturile creștinești depuse aici, să pătrundă cât mai adânc în sufletul și inima poporului roman.

Tolumul nou apărut conține următoarele predici:

1. Predică la Nașterea Maicii Domnului, 2. Înălțarea sf. Cuci, 3. Cuvioasa Paraschiva, 4. Sf. Dimitrie 5. Ziua sf. Arhangheli Mihail și Gavril, 6. Întrarea în Bis. a Născ. de Dumnezeu, 7. Sf. Nicolae, 8. Nașterea Domnului, 9. Anul nou (Sf. Vasilie), 10. Tăierea împrejur, 11. Botezul Domnului, 12. Buna-vestire, 13. Sf. Gheorghe, 14. Sfinții împărați Constantin și Elena, 15. Înălțarea Domnului, 16. Nașterea sf. Ioan Botezătorul, 17. Sf. Petru și Pavel, 18. Sf. Ilie, 19. Schimbarea la față a Domnului, 20. Adormirea Maicii Domnului.

Dr. Nicolae Popoviciu, profesor de teologie în Arad: *Primul Sinod ecumenic*, ținut la Niceea în anul 325 d. Christos (Tiparul Tipografiei diecezane din Arad). Prețul: ?

„*Renașterea*”, revistă de cultură religioasă, apare lunar sub patronajul P. S. Sale Episcopului Vartolomeiu al Râmnicului-Noului-Severin. Anul IV. Nr. 8 (August 1925). *Craiova*. Abonament anual: 80 Lei.

„*Cronica Romanului*”, revista clerului din eparhia Romanului. Anul II, Nr. (Septembrie 1925). *Roman*. Abonamentul: ?

„*Datina*”, revistă artistică-literară-socială. Anul III, Nr. 7—8 (Septemv.—Octomv. 1925). *Turnu-Severin*. Abonament anual: 120 Lei.

Imbrăcați-Vă

numai la croitoria

Bugarin & Schill

Caransebeș, Strada Logojului

Atelier modern

pentru confecționarea
hainelor bărbătești. Confecționează
reverenzi pentru domnii
preoți și tot felul de haine civile
după cel mai nou fason.

Serviciu prompt și real.

Comandele din afară se execută în
timpul cel mai scurt.